

Arrest

nr. 259 116 van 5 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANTYCHIN
Britselei 10/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 mei 2021 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd bij arrest van 19 december 2002 bij verstek veroordeeld door het Hof van Assisen te Antwerpen tot levenslange opsluiting wegens feiten van moord en moordpoging, gepleegd te Brecht op 7 december 1999.

1.2. In 2004 werd een uitleveringsverzoek van de Procureur-Generaal van Antwerpen door de Russische autoriteiten afgewezen, maar werd ingestemd met de aangifte van de feiten met het oog op vervolging in de Russische Federatie.

- 1.3. Verzoeker tekende op 19 december 2011 verzet aan tegen zijn veroordeling bij verstek in België
- 1.4. Op 27 februari 2012 verklaarde de Kamer van Inbeschuldigingstelling het verzet van verzoeker ontvankelijk en de veroordeling van 19 december 2002 nietig.
- 1.5. Verzoeker werd op 26 april 2012 in de Russische Federatie veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 7 jaar voor de feiten die op 7 december 1999 te Brecht werden gepleegd en die als diefstal met geweldpleging werden gekwalificeerd.
- 1.6. Op 17 oktober 2013 deelde de Procureur-generaal aan de raadvrouw van verzoeker mee dat hij buiten vervolging werd gesteld voor de feiten van 7 december 1999.
- 1.7. Verzoeker kwam op 30 september 2018 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type C en vertrok wederom naar de Russische Federatie op 23 december 2018.
- 1.8. Verzoeker kwam op 13 mei 2019 wederom toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type C.
- 1.9. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 24 oktober 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.10. De aankomstverklaring (bijlage 3) / termijn voor vrijwillig vertrek van het bevel om het grondgebied te verlaten werd een eerste maal verlengd tot 31 december 2019, een tweede maal tot 31 maart 2020 en een derde maal tot 7 juni 2020.
- 1.11. Verzoeker diende op 23 april 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 april 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.
- 1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 mei 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).
- 1.14. Eveneens op 7 mei 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer: Naam : Z.(...)

voornaam : A.(...) G.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

Alias: Z.(...) A.(...), geboren op (...), Rus

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 19.12.2002 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door het Hof van Assisen uit hoofde van opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade gedood te hebben (1 slachtoffer) en gepoogd te hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade (2 slachtoffers) (feiten gepleegd op 07.12.1999).

Opmerkelijk is dat de betrokkene op 19.12.2011, dus 9 jaar na zijn veroordeling door het Hof van Assisen te Antwerpen, via zijn Belgische advocaat verzet aantekend heeft tegen het arrest van het Hof van Assisen. Dat werd op 27.02.2012 ontvankelijk verklaard.

Betrokkene werd op 26.04.2012 in Rusland tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 7 jaar veroordeeld (met een proeftijd van 4 jaar) voor de feiten gepleegd op 07.12.1999, zij kwalificeerden deze feiten als diefstal met geweldpleging. Blijkbaar vond de Russische rechtbank het niet bewezen dat betrokkene verantwoordelijk was voor de dood van het slachtoffer, noch dat hij een dubbele poging moord had gepleegd.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C366/116, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.).

Uit de uitzonderlijke ernst van de gepleegde feiten blijkt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een zoon in België te hebben. Het gaat om Z.(...) D.(...), geboren op 15.04.1988, met de Belgische nationaliteit. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zijn zoon aan een ernstige psychiatrische ziekte lijdt. Hij werd jarenlang verzorgd door zijn moeder, maar zij zou nu niet meer kunnen instaan voor de nodige zorgen. Betrokkene verklaart dat hij in België is om voor zijn zoon te zorgen.

De zoon van de betrokkene staat echter onder bewindvoering en dit bij vonnis dd. 08.08.2019 van het Vrederegerecht te Antwerpen. Ondanks de aanwezigheid van betrokkene op het Belgische grondgebied, stelde de vrederechter toch een bewindvoerder aan die instaat voor de zoon van de betrokkene. Het komt aan die bewindvoerder wettelijk toe om ervoor te zorgen dat de zoon van de betrokkene de noodzakelijke mantelzorg krijgt. Er moet ook opgemerkt worden dat in bovenvermeld vonnis de moeder van zijn zoon als vertrouwenspersoon heeft aangesteld, en niet de betrokkene. Mevrouw verblijft legaal in België en heeft de Belgische nationaliteit. De zoon van de betrokkene kan dus nog op haar beroep doen.

Daarenboven blijkt uit het dossier van zijn zoon dat deze sinds 2000 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas op 30.09.2018 naar België kwam. In de hele periode van 2000 tot 2018 was de betrokkene dus niet aanwezig en maakte hij geen deel uit van het leven van zijn zoon. Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij in die periode effectieve banden met zijn zoon had. Zijn zoon verbleef dus in België zonder de vaderlijke zorg.

De permanente aanwezigheid van de betrokkene bij zijn zoon is aldus niet vereist. Ze kunnen contact met elkaar blijven onderhouden door middel van verschillende moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.15. Verzoeker werd op 19 mei 2021 via Istanbul naar Moskou gerepatrieerd en verblijft thans in de Russische Federatie.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker onder andere de schending aan van 74/11, §1 eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt in zijn middel eveneens melding van een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij in zijn enig middel het volgende:

“(…)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Verweerder baseert het 15-jarige inreisverbod (bijlage 13 sexies) op zogezegde een ernstige bedreiging voor de Belgische openbare orde en illegale verblijf van verzoeker in België.

Wat betreft een ernstige bedreiging voor de Belgische openbare orde:

Verweerder verwijst naar de veroordeling van verzoeker bij verstek door het Hof van Assisen op 19 december 2020. Het gaat hier over feiten van meer dan 22 jaar geleden.

Toen werd de betrokkene aangesproken door een zekere C.(…), die handel dreef in tweedehands auto's met een zekere D.(…), in België wonende.

D.(…) zou aan C.(…) een bepaalde som geld verschuldigd zijn geweest.

Verzoeker werd gevraagd met C.(…) naar België te rijden om daar hem te assisteren bij invordering van de schuld.

Op 7 december 1999, te Brecht, heeft de verzoeker C.(…) geholpen in de woning van D.(…) binnen te komen en hem te helpen met het overmeesteren van een daar toevallig verblijvende zekere B.(…).

Daarna heeft de verzoeker Brecht verlaten en keerde hij naar Rusland terug.

C.(…) bleef D.(…) opwachten tot die laatste nog met twee andere personen naar de woning terugkeerde. Tijdens de confrontatie, schoot C.(…) één van de vrienden van D.(…) neer, waarna hij overmeesterd werd en overgedragen werd aan de politie.

Verzoeker werd aangehouden in Rusland en verbleef een lange periode in voorlopige hechtenis. Betrokkene werd vervolgd voor beroving met geweld in groep en inbraak in de woning.

Na onderzoek werd verzoeker op 26 april 2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar.

Rekening houdende met de verzachtende omstandigheden en zijn gedrag na de feiten, met name de afwezigheid van een bedreiging voor de openbare orde, werd er besloten de genoemde straf met uitstel te geven en dit onder voorwaarden voor een periode van 4 jaar.

Na beëindiging van de genoemde 4 jaar, werd verzoeker vrijgesteld van probatievoorwaarden.

Aangezien verzoeker in Rusland vervolgd /veroordeeld was, heeft zijn Belgische raadsman tegen de Belgische veroordeling bij verstek verzet getekend.

Op 27 februari 2012 werd dit verzet ontvankelijk verklaard.

De tekenen van verzet betekende dat het uitgesproken arrest van het Hof van Assisen van 19 december 2002 als onbestaande diende beschouwd te worden.

Op basis van de voorgelegde stukken en bewijzen werd het Belgische Openbare Ministerie overtuigd dat verzoeker niet verantwoordelijk was voor de dood van het slachtoffer, noch dat hij een dubbele poging tot moord had gepleegd.

Op 17 oktober 2013 besloot de Advocaat-generaal, L. D.(…) M.(…), van het Parket bij het Hof van Beroep te Antwerpen, tot niet-vervolgving van verzoeker.

Betrokkene heeft in België/ Schengen geen enkele veroordeling en beschikt in België/ Schengen over een blanco strafregister.

Derhalve is er geen sprake van een ernstige bedreiging voor de Belgische openbare orde.

Het is begrijpelijk dat, omwille van de algemene demonisering van het huidige Rusland, verweerster de beslissing van de Russische rechtbank in twijfel trekt.

Toch lijkt het op hoogmoed van verweerster dat ze de beslissing van het Belgische Openbare Ministerie negeert en zelf besluit dat verzoeker voor de dood van het slachtoffer verantwoordelijk is en een dubbele poging tot moord gepleegd heeft.

In haar nota met opmerkingen blijft verweerster volharden.

In werkelijkheid is het bewezen dat, meer dan 22 jaar geleden !!!, de verzoeker beroving met geweld in groep en inbraak in de woning pleegde, wat hij erkende en waarvoor hij veroordeeld was.

Wetende wat de rol van verzoeker in de gebeurtenissen van 7 december 1999 is, is het onredelijk te beweren dat hij een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

Na de feiten heeft verzoeker zijn leven volledig veranderd en staat deze volledig ten dienste van de maatschappij en zijn naasten.

Verweerster negeert het vaststaande feit dat tijdens zijn verblijf in België, zorgde de verzoeker voor zijn zieke Belgische zoon.

Dat volgens de psychiater, Dr. K. C.(...) en Zorggroep "Multiversum", heeft de verzoeker een positieve invloed op zijn zoon.

Dat verzoeker als vrijwilliger ook actief deel aan het erkende integratiecentrum "Russisch Huis" te Sint-Joost-ten-Node nam.

Dat hij ook actief was in de werking van de feitelijke vereniging "Anjer".

Dat betrokkene sinds mei 2019 in het Koninkrijk (meer dan 2 jaar) verbleef en is niet bekend bij de Belgische politie of het gerecht voor één of andere overtreding/ misdrijf.

Verzoeker vormde en vormt zeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerster beschikt niet over gegronde/ ernstige redenen om het inreisverbod van 15 jaar te kunnen rechtvaardigen.

Verweerster is niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, heeft deze niet correct beoordeeld en is op grond hiervan onredelijk tot het besluit gekomen van het inreisverbod van 15 jaar.

Wat betreft het "illegaal" verblijf van verzoeker:

Volgens de bestreden beslissing: "betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel".

Verzoeker beschikt over ontegensprekelijke bewijzen dat hij in België (met een geldig Russisch reispaspoort en geldig Schengen visum) op een volledig legale manier binnen kwam.

Zoals de Vreemdelingswet voorschrijft bood hij zich bij de gemeente van zijn verblijfplaats aan en kreeg de aankomstverklaring nr. 2019-00020, waar zijn toegelaten verblijf als tot 12 augustus 2019 aangeduid werd.

Omwille van buitengewone omstandigheden werd door de gemeente Zwijndrecht de verlenging van het visum gevraagd, wat door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd werd.

Op 6 november 2019 werd aan verzoeker het "Bevel om het grondgebied te verlaten" betekend. Toch, werd dit bevel door verweerster meerdere keren verlengd. De laatste verlenging was tot 7 juni 2020 toegestaan.

Nog op 8 april 2020, dus tot het einde van zijn laatste verlenging van het legaal verblijf, diende verzoeker zijn regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingswet en kreeg het attest van inontvangstname.

Het is algemeen bekend dat tijdens de procedure van de regularisatie de aanvrager op het Belgische grondgebied gedoogd wordt en tot de beslissing niet naar het land van zijn herkomst uitgewezen mag worden.

Verweerster was zeer goed op de hoogte van de verblijfplaats van verzoeker. Toen 's morgens 7 mei 2021 de politie naar deze verblijfplaats kwam, liet verzoeker ze binnen en ging zonder enig verzet mee. Pas bij de politie werd aan de verzoeker de beslissing in zijn regularisatieprocedure betekend.

Derhalve mocht verzoeker tot 7 juni 2020 op legale manier in België blijven. Daarna werd zijn verblijf gedoogd en dit in afwachting van de beslissing van zijn regularisatieaanvraag.

Hieruit volgt dat de beweringen van verweerster dat de verzoeker door zijn verblijf in België de openbare orde zeer ernstig verstoord heeft, niet ernstig.

Het ligt aan de gebrekkige werking van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de regularisatieaanvraag van verzoeker niet in een redelijk termijn kon behandeld worden.

Het illegaal /gedoogd verblijf van verzoeker in afwachting van de beslissing van verweerster op zijn regularisatieaanvraag rechtvaardigt het inreisverbod van 15 jaar niet.

Met andere woorden is verweerster niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, heeft ze deze niet correct beoordeeld en is op grond hiervan onredelijk tot het besluit gekomen.

In casu dringt de vaststelling zich aldus op dat verweerster voorafgaande aan de aangifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 15 jaar niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan en aldus bij het nemen van de bestreden beslissing niet alle pertinente gegevens die verzoeker's situatie kenmerken in rekening heeft gebracht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Ook de termijn van 15 jaar is zeker buiten alle proporties.

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het echter duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

“Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar.”

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11 stelt ook uitdrukkelijk dat “de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Ook, werd door Uw Raad herhaaldelijk onderstreept dat bij het nemen van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd waarom precies voor de zwaarste termijn van 15 jaar gekozen wordt.

Dat in casu het inreisverbod niet op draagkrachtige wijze is gemotiveerd.

Verzoeker kwam volledig op legale manier België in. Zijn verblijf werd meerdere keren door verwerende partij verlengd.

Verzoeker diende de regularisatieaanvraag in, ondersteund door medische documenten, verklaringen van artsen en andere bewijzen.

Betrokkene verbleef op het bekende adres en werd gedoogd in afwachting van de beslissing op zijn regularisatieaanvraag.

Verzoeker heeft in België een blanco strafregister.

Verzoeker werd veroordeeld in zijn land van herkomst en heeft de veroordeling ondergaan.

De feiten dateren van bijna 22 jaar geleden.

De voorbije 22 jaar heeft verzoeker zich voorbeeldig gedragen, minstens heeft de verweerster geen enkel bewijs om het tegenoverstelde te bewijzen.

Doordat verwerende partij onmiddellijk de zwaarste termijn van 15 jaar oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren, impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bovenvermelde omstandigheden die eigen zijn aan het geval (b.v. ondergaan van zijn straf in Rusland, zijn onbelangrijke rol in de gebeurtenissen van 7 december 1999; 22 jaar van voorbeeldige gedrag; zijn leeftijd en de noodzaak om zijn zwaar zieke zoon in België regelmatig te bezoeken), geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek.

Nochtans is verwerende partij door de wet verplicht om een dergelijk onderzoek te voeren.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker die nochtans ter kennis waren van verweerster.”

Als bijlagen bij zijn gedinginleidend verzoekschrift had verzoeker volgende stukken toegevoegd: het Russische reispaspoort van verzoeker, de aankomstverklaring nr. 2019-00020, brief van de DVZ van 21 april 2020, het attest van in ontvangst name van 11 mei 2020, het Russische vonnis van 26 april 2012 met vertaling het Russische document over aflopen van de veroordeling met vertaling, de brief van het Parket bij het HvB Antwerpen van 17 oktober 2013, een verklaring van de zorggroep “Multiversum”, een brief van Psychiater dr. K. C.(...), een brief van de organisatie “Russisch Huis” van 17 mei 2021 en een brief van de voorzitter FV “Anjer” (Verzoekschrift, bijlagen 2-12).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, eerste en vierde lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij arrest van 19 december 2002 bij verstek werd veroordeeld door het Hof van Assisen te Antwerpen tot levenslange opsluiting wegens feiten die initieel werden gekwalificeerd als moord en moordpoging, gepleegd te Brecht op 7 december 1999. Voor deze feiten, die werden geherkwalificeerd als diefstal met geweldpleging, werd verzoeker op 26 april 2012 in de Russische Federatie veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 7 jaar. Verzoeker tekende op 19 december 2011 verzet aan tegen zijn veroordeling bij verstek in België van 2002. Op 27 februari 2012 verklaarde de Kamer van Inbeschuldigingstelling het verzet van verzoeker ontvankelijk en de veroordeling van 19 december 2002 nietig. Op 17 oktober 2013 werd verzoeker buiten vervolging gesteld voor de feiten van 7 december 1999.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de vader is van een meerderjarig Belgisch onderdaan die kampt met een ernstige psychiatrische problematiek. Verzoeker bezocht zijn zoon in België in 2018 en in 2019-2020 op basis van visa kort verblijf, waarvan de geldigheidsduur meermaals werd verlengd. Hij diende op 8 april 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, die op 20 april 2021 onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 mei 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het thans bestreden inreisverbod hangt samen met deze verwijderingsmaatregel.

3.7. In zijn synthesememorie stelt verzoeker dat het motief uit de beslissing om hem een inreisverbod met een duur van meer dan 5 jaar op te leggen omwille van een gevaar voor de openbare orde, niet werd aangetoond. Hij benadrukt dat de gepleegde feiten dateren van 22 jaar geleden, dat hij voor deze feiten in Rusland veroordeeld werd en dat het arrest van het Hof van Assisen van 19 december 2002 als onbestaande dient te worden beschouwd en hij dus in België een blanco strafregister heeft.

Volgens verzoeker is het onredelijk te beweren dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Na de feiten, zo beweert verzoeker, heeft hij zijn leven volledig veranderd. Door de verwerende partij wordt naar het oordeel van verzoeker genegeerd dat hij tijdens zijn verblijf in België voor zijn zieke Belgische zoon heeft gezorgd en dat hij een positieve invloed op hem heeft. Tevens stipt verzoeker aan dat hij sinds mei 2019 in België verblijft en sedertdien niet gekend is wegens een overtreding of misdrijf.

Daarnaast betwist verzoeker de overweging uit de beslissing dat *“(b)etrokkene (...) niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”* omdat hij met een geldig visum is binnengekomen en de

aankomstverklaring werd verlengd. Naderhand, zo vervolgt verzoeker, werd hij gedoogd in afwachting van de beslissing over zijn regularisatie-aanvraag.

Verzoeker besluit op basis van deze elementen dat het thans opleggen van een inreisverbod met een duur van 15 jaar disproportioneel is.

3.8. De verwerende partij repliceert als volgt op de kritiek van verzoeker in haar nota met opmerkingen:

“Waar verzoeker meent dat het gevaar voor de openbare orde niet werd aangetoond, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt werd gemotiveerd:

“(…)”(eigen markering)

Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij er rekening mee heeft gehouden dat verzoeker, die veroordeeld werd door het hof van assisen, nadat zijn verzet ontvankelijk werd verklaard, door de Russische rechtbank niet veroordeeld werd voor moord, maar voor diefstal met geweldpleging. Er werd gemotiveerd dat de Russische rechtbank het blijkbaar niet bewezen achtte dat verzoeker verantwoordelijk was voor de dood van het slachtoffer, noch dat hij een dubbele poging moord had gepleegd. Waar verzoeker stelt dat er geen melding meer mocht worden gemaakt van de veroordeling door het Hof van assisen, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet genomen werd op basis van de veroordeling, maar wel op basis van de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zijn betoog, als zou er geen veroordeling zijn in België en hij over een blanco strafblad beschikken, is niet relevant nu er geen veroordeling voorhanden moet zijn om het gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

Verzoeker toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij geen rekening zou mogen houden met de aard van de feiten die verzoeker heeft gepleegd. Het gegeven dat de Russische rechtbank de feiten op een andere wijze kwalificeert doet daar geen afbreuk aan.

Zoals vermeld in de bestreden beslissing stond het de verwerende partij ook toe om, bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, aandacht te hebben voor de aard van de gepleegde feiten en meer bepaald de ernst ervan. In casu heeft de verwerende partij overwogen dat de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten volstaat om een gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

Verder werd met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Waar hij erop wijst dat hij na de feiten zijn leven zou hebben veranderd hebben en tijdens zijn verblijf in België gezorgd hebben voor zijn zieke Belgische zoon, dient opgemerkt dat hieromtrent zeer uitvoerig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing en verzoeker de motieven, waarbij onder meer gewezen werd op het feit dat er een bewindvoering werd aangesteld voor zijn zoon, niet weerlegt. Bovendien is verzoeker inmiddels zonder verzet vertrokken naar Rusland, wat erop wijst dat hij geen rechtsmiddel aanwendde tegen de bijlage 13septies, op basis waarvan hij gescheiden werd van zijn zoon.

Waar hij meent dat hij op legale wijze België is binnengekomen en hier geïntegreerd is, dient opgemerkt dat in de beslissing erop werd gewezen dat verzoeker reeds meerdere malen bevolen werd om het grondgebied te verlaten en thans illegaal op het grondgebied verblijft, wat door verzoeker niet betwist wordt. Het loutere feit dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2019 verschillende keren verlengd werd, betekent geenszins dat hij hier “gedoogd” werd, doch enkel dat er redenen voorhanden waren om verzoeker meer tijd te geven het grondgebied te verlaten, wat hij uiteindelijk weigerde te doen. Het indienen van een aanvraag 9bis heeft geen invloed gehad op zijn verblijfsstatus. Verzoeker toont aldus niet aan met welke concrete elementen aangaande zijn persoonlijke situatie geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/11 §1, eerste lid vreemdelingenwet en van artikel 6 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.”

3.9. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden inreisverbod toepassing maakt van het Unierecht, aangezien artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft in zijn arrest van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het ‘openbare orde’-begrip in de richtlijn 2008/115/EG, aangezien deze richtlijn geen definitie van dit begrip bevat (HvJ 11 juni 2015, *Z. Zh. en O. t. Staatssecretaris voor*

Veiligheid en Justitie, nr. C-554/13, §41). De richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op de openbare ordeproblematiek bij de motivering van de duur van een inreisverbod, met dien verstande dat er luidens artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG niet enkel sprake dient te zijn van een “gevaar voor de openbare orde”, maar zelfs van een “ernstige bedreiging van de openbare orde”, hetgeen een striktere toepassing van de door het Hof aangereikte richtlijnen lijkt te rechtvaardigen.

Het Hof oordeelt in zijn arrest dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde ‘naast de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’ (HvJ 11 juni 2015, *Z. Zh. En O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie*, nr. C-554/13, §50-52 en 60). Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet, blijkens het arrest van het Hof waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, worden vastgesteld op basis van een beoordeling van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen (zie HvJ 2 mei 2018, *K. en H. F.*, nrs. C-331/16 en C-366/16, §66).

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat een zorgvuldige feitenvinding en aandacht voor het evenredigheidsbeginsel van cruciaal belang zijn in de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat de openbare orde-motieven uit het bestreden inreisverbod identiek zijn aan de motieven uit de beslissing van 7 mei 2021 om op basis van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de toepasselijke regelgeving een onderscheid voorziet in de mate van bedreiging voor de openbare orde die aangetoond dient te worden.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de veroordeling bij verstek van het Hof van Assisen te Antwerpen van 19 december 2002, waarbij wordt overwogen dat uit de uitspraak van de Russische rechtbank blijkt dat de feiten (slechts) als diefstal met geweld werden gekwalificeerd. Zoals verzoeker terecht opmerkt, wordt kennelijk geen rekening gehouden met het gegeven dat de veroordeling door het Hof van Assisen van 2002 naderhand nietig werd verklaard omdat zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen alsnog naar dit verstekarrest wordt verwezen. Bovendien stelt de Raad samen met verzoeker vast dat de (her-)kwalificatie van de feiten door de Russische rechtbank door de verwerende partij blijkbaar in twijfel wordt getrokken.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij naar aanleiding van de kritiek van verzoeker dat de veroordeling door het Hof van Assisen van 2002 niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is, dat er geen veroordeling voorhanden moet zijn om het gevaar voor de openbare orde te weerhouden. In de beslissing staat dat “(u)it de uitzonderlijke ernst van de gepleegde feiten (...) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt”, maar er kan niet duidelijk worden opgemaakt welke persoonlijke gedragingen van verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris dermate ernstig acht dat ze, zelfs na het verstrijken van meer dan twee decennia, nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaken.

Het staat buiten kijf dat de gebeurtenissen op 7 december 1999 een ernstige schending van de openbare orde inhielden. De vraag rijst echter of deze feiten, die zich blijkens de akte van beschuldiging uit het administratief dossier afspeelden in een milieu van Russische autohandelaars *anno* 2021 nog een actuele weerslag hebben. Uit deze akte van beschuldiging kan trouwens het precieze aandeel van verzoeker in de gebeurtenissen van 7 december 1999 bezwaarlijk worden gereconstrueerd. Samen met verzoeker herhaalt de Raad dat de feiten van bijna 22 jaar geleden dateren. Bovendien heeft verzoeker sedertdien enkele keren op basis van een visum op het Schengengrondgebied verbleven, waarbij hij dus blijkbaar niet gesignaleerd stond met het oog op toegangswegering en evenmin neiging vertoonde om te hervallen in gelijkaardige strafbaar gestelde gedragingen, hoewel de huidige openbare orde-bezwaren toen ook al golden. Er werden in tussentijd geen (andere) inbreuken op de openbare orde vastgesteld (dan het illegale verblijf in afwachting van het antwoord op zijn regularisatie-aanvraag).

Tenslotte wordt in de beslissing nergens betwist dat verzoeker de vader is van een Belgisch onderdaan die met zware psychische problemen te kampen heeft. In de beslissing wordt overwogen dat er voor de zoon van verzoeker bewindvoering voorzien is, dat de moeder als vertrouwenspersoon werd aangesteld en dat vader en zoon lange tijd geen deel hebben uitgemaakt van elkaars leven. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat “(d)e permanente aanwezigheid van de betrokkene bij zijn zoon (...) aldus niet vereist (is)”. De Raad merkt echter op dat deze overwegingen aansluiten bij de beoordeling die werd gemaakt in de beslissing van 20 april 2021 in het kader van de regularisatie-aanvraag, terwijl er thans geen indicaties zijn dat verzoeker permanente aanwezigheid bij zijn zoon nastreeft.

Zoals de raadsman van verzoeker ter terechtzitting toelichtte, betreft de bestreden beslissing een inreisverbod dat *in casu*, gezien de leeftijd van verzoeker en de specifieke situatie van zijn zoon, neerkomt op een ‘levenslang’ verbod om zijn zoon in België te bezoeken, terwijl nochtans, onder andere uit het attest van de psychiater K. C. van 27 maart 2020 (Verzoekschrift, bijlage 10) blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker bij zijn zoon kan zorgen voor stabiliteit en preventie van psychiatrisch hervat.

3.11. Gelet op de specifieke omstandigheden van het geval dient verzoeker te worden bijgetreden waar hij stelt dat onvoldoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod met een duur van 15 jaar *in casu* proportioneel wordt geacht. Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel uit de synthesememorie is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 mei 2021 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN